

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Gottwaldem v právní věci žalobce **J. N.**, v řízení zastoupeného Mgr. Marcelem Zachvejou, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Ostrava, 28. října 108, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012 č. j. MSK 90286/2012, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 5. 6. 2012 č. j. SMO/188658/12/DSČ/Klu, jímž byl žalobce shledán vinným, že dne 12. 1. 2012 v 13:25 hod. řídil v obci Ostrava-Svinov, na ul. Bílovecké, osobní automobil tov. zn. Peugeot, reg. zn. X, za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a neměl rozsvíceno předepsané

osvětlení vozidla, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) a § 32 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč.

Žalobce namítá, že se v řízení bránil výpovědi svědka – policisty Ř., který tvrdil, že viděl visící stříbrnou sponu údajně nezapnutého bezpečnostního pásu. K tomu předložil fotografie předmětného vozidla, jimiž mělo být prokázáno, že z úhlu pohledu svědka Ř., jak byl v řízení zjištěn, nelze takovou sponu vidět. Dovodil-li žalovaný, že pokud není spona vidět na těchto fotografiích, nesvědčí to ničeho o tom, zda mohla být vidět předmětného dne, je spekulativní a nepodložený, stejně jako závěr, že žalobce mohl při fotografování s bezpečnostním pásem manipulovat tak, aby spona vidět nebyla. V případě, že by tyto závěry žalovaný žalobci osvětlil dříve než napadeným rozhodnutím, žalobce by uvedl tyto pochybnosti žalovaného na pravou míru – mohl např. předložit fotografie s držákem bezpečnostního pásu v nejvyšší a nejnižší poloze. Nepostačovaly-li žalovanému fotografie dodané žalobcem, mohl provést i ohledání vozidla. Dále žalobce zpochybňuje svědeckou výpověď policisty Ř. ohledně stavu počasí v den spáchání přestupku. Konečně žalobce namítá to, že žalovaný provedl důkazy, jež nebyly provedené ani správním orgánem I. stupně, a to aniž by dal žalobci možnost se s podklady rozhodnutí seznámit.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že spona není na bezpečnostním páse připevněna napevno, proto ji mohl žalobce při fotografování nastavit tak, aby byla pod úrovní dolní hrany bočního okna vozidla. Nebyla tak vyvrácena svědectví policistů, kteří skutečně mohli sponu vidět, pokud by byl bezpečnostní pás výše.

Krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 3. 2014, č. j. 58 A 49/2012-23 tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení. Uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25.

Krajský soud opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], veden závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rekapituluje, že žalobní námitky jsou založeny na nevěrohodnosti a rozporuplnosti výpovědi svědků (zasahujících policistů), přičemž jsou tyto svědecké výpovědi klíčové pro zjištění skutkového stavu, neboť přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. *Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky.*

Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013–27, a ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011-70), přičemž tomuto požadavku správní orgány vyhověly.

Jelikož přestupek není nijak zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou žalobce a dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výslechem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit. Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výpovědi policistů v nyní posuzovaném případě netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti, neboť postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci a výpovědi policistů jsou konzistentní, bez vážných rozporů, když se oba policisté především jasně shodují v tom, že žalobce nebyl připoután, přičemž fotografie žalobcem předložené ve správním řízení nemohou dostatečně zpochybnit bezvadnou výpověď policistů – krajský soud se od těchto závěrů nehodlá odchýlovat – lze pouze konstatovat, že žaloba v tomto bodu není důvodná. Pro úplnost soud doplňuje, že na věrohodnosti svědecké výpovědi nemůže nic změnit ani zpochybnění povětrnostních podmínek, když svědkův popis počasí neodpovídal předloženým meteorologickým záznamům a to především proto, že vnímání počasí je toliko subjektivní kategorií a obecné meteorologické záznamy pro celou Ostravu nemohou spolehlivě vystihnout, jaký byl, v daný okamžik a na daném místě, přesný stav počasí, resp. vyvrátit svědectví policisty. Uvedl-li svědek, že bylo „slunečno, jasno a výborné podmínky“, nelze těmito slovy přisuzovat odbornou terminologickou hodnotu, jako je tomu v případě záznamu o počasí, jedná se tedy o hodnocení stavu počasí tak, jak je svědek vnímal svými smysly, resp. hodnocení počasí vzhledem k vizuálním možnostem pozorování okolí – v tomto kontextu záznamy o počasí z daného dne, jež uvádějí, že bylo na území Ostravy „zataženo“, resp. „skoro zataženo“, nevyvolávají pochybnosti o možnostech svědka pozorovat popisovaný děj. Krajský soud, s ohledem na shora řečené, uzavírá, že žalobcem předložené záznamy o počasí (přehled počasí – čtvrtek 12. 1. 2012 13:00, resp. přehled počasí – čtvrtek 12. 1. 2012 14:00) nemohou stav zjištěný výslechem policisty zpochybnit, přičemž se správní orgány s těmito důkazními návrhy dostatečně vypořádaly.

K poslední námitce žalobce, že žalovaný provedl důkazy, jež neprováděl správní orgán I. stupně, pročez žalobci neumožnil seznámit se s podklady

rozhodnutí, krajský soud konstatuje, že tato námitka je též nedůvodná. Námitka zůstala zcela neurčitá, když žalobce neuvedl, který konkrétní důkaz měl být údajně

žalovaným proveden a zároveň nebyl proveden správním orgánem I. stupně. Z obsahu spisového materiálu správního orgánu prvního stupně a spisového materiálu žalovaného se podává, že v době rozhodování žalovaného obsahoval správní spis shodné listinné důkazy, jako tomu bylo v době, kdy rozhodoval správní orgán I. stupně, přičemž všechny listinné důkazy byly správním orgánem I. stupně provedeny – závěr žalobce, že žalovaný provedl důkazy, jež naopak správní orgán prvního stupně neprováděl, neodpovídá skutečnému průběhu správního řízení. Jediné neprovedené důkazy pak byly ty, jež navrhl žalobce k doplnění dokazování podáním ze dne 2. 4. 2012 a podáním ze dne 16. 4. 2012 – avšak oba správní orgány dostatečně vysvětlily, proč nebylo o tyto důkazy dokazování doplněno, přičemž se k této otázce z části také vyjádřil *obiter dictum* Nejvyšší správní soud v odstavci [20] rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25, když přisvědčil správním orgánům s tím, že dokazování nebylo potřeba o tyto důkazy doplňovat.

Krajský soud rekapituluje, že žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl shledán důvodným. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta, přičemž bylo rozhodnuto bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 18. září 2015

Mgr. Jiří Gottwald
samosoudce